II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

RÅDET

RÅDETS DIREKTIV 93/16/EØF

af 5. april 1993

om fremme af den frie bevægelighed for læger og gensidig anerkendelse af deres eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 49, artikel 57, stk. 1, og stk. 2, første og tredje punktum, samt artikel 66,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

i samarbejde med Europa-Parlamentet (1),

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg (2), og

ud fra følgende betragtninger:

Rådets direktiv 75/362/EØF af 16. juni 1975 om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for læger omfattende foranstaltingner, som skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser (3), og Rådets direktiv 75/363/EØF af 16. juni 1975 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om virksomhed som læge (4) er ved flere lejligheder ændret væsentligt; de bør derfor for forenklingens og klarhedens skyld kodificeres; det er desuden hensigtsmæssigt, når disse tekster samles i én tekst, at indarbejde Rådets direktiv 86/457/EØF af 15. september 1986 om en særlig uddannelse til alment praktiserende læge (5) i denne;

i henhold til Traktaten er enhver nationalitetsbegrundet forskelsbehandling på området etablering og tjenesteydelse forbudt fra overgangsperiodens udløb; det således gennemførte princip for behandling efter nationalitet vedrører navnlig udstedelse af en eventuelt fornøden tilladelse til at optage og udøve virksomhed som læge, samt indskrivning eller optagelse i faglige organer;

det forekommer dog tilrådeligt at fastsætte visse bestemmelser, som skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser på det lægelige område;

i henhold til Traktaten må medlemsstaterne ikke yde nogen form for støtteforanstaltninger, som vil kunne fordreje betingelserne for etableringsvilkårene;

Traktatens artikel 57, stk. 1, foreskriver, at der skal vedtages direktiver om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser; dette direktiv sigter mod anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, som giver adgang til at udøve virksomhed som læge, samt eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for speciallæger;

hvad angår uddannelsen af speciallæger bør der gennemføres en gensidig anerkendelse af kvalifikationsbeviser, såfremt disse, uden at være en betingelse for adgangen til at

(1) EFT nr. C 125 af 18. 5. 1992, s. 170, og EFT nr. C 72 af 15. 3. 1993,
(2) EFT nr. C 98 af 24. 4. 1992, s. 6.
(3) EFT nr. L 167 af 30. 6. 1975, s. 1. Direktivet er senest ændret ved direktiv 90/658/EØF (EFT nr. L 353 af 17. 12. 1990, s. 73).
(4) EFT nr. L 167 af 30. 6. 1975, s. 14. Direktivet er senest ændret ved direktiv 90/658/EØF (EFT nr. L 353 af 17. 12. 1990, s. 73).
(5) EFT nr. L 267 af 19. 9. 1986, s. 26.

optage og udøve virksomhed som speciallæge, dog udgør en betingelse for benyttelsen af en speciallægetitel;

udviklingen i medlemsstaternes lovgivning har gjort det nødvendigt at foretage en række tekniske ændringer for bl.a. at tage hensyn til ændringer af benævnelserne på eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser vedrørende disse erhverv eller af benævnelserne på visse lægespecialer samt for at tage hensyn til, at man i visse medlemsstater har oprettet nye lægespecialer eller har afskaffet tidligere specialer;

der bør fastsættes bestemmelser vedrørende erhvervede rettigheder for de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for læger, som medlemsstaterne har udstedt for uddannelser, der er påbegyndt inden datoen for nærværende direktivs iværksættelse;

da et direktiv om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser ikke nødvendigvis medfører, at de uddannelser, som disse eksamensbeviser vedrører, er fuldstændig ens, bør der, hvad angår benyttelsen af titler på grundlag af uddannelser, kun gives tilladelse til benyttelse af disse på sproget i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland;

for at lette de nationale myndigheders anvendelse af dette direktiv kan en medlemsstat foreskrive, at de begunstigede, der opfylder de i dette direktiv krævede uddannelsesbetingelser, sammen med deres uddannelsesbevis skal forelægge et certifikat, som er udstedt af de kompetente myndigheder i hjemlandet eller det seneste opholdsland, og som attesterer, at disse beviser virkelig er de i direktivet omhandlede;

dette direktiv ændrer ikke medlemsstaternes ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser, som forbyder eller stiller visse betingelser for selskabers udøvelse af lægevirksomhed;

ved udførelse af tjenesteydelser udgør det krav om indskrivning eller optagelse i faglige organer, der er knyttet til udøvelse af en virksomhed af regelmæssig og varig karakter i værtslandet, ubestrideligt en ulempe for tjenesteyderen på grund af hans virksomheds midlertidige karakter; kravet bør derfor frafaldes; i så fald må tilsynet med den faglige disciplin, der henhører under disse faglige organers kompetence, imidlertid sikres; i dette øjemed bør det med forbehold af artikel 62 i Traktaten foreskrives, at der kan pålægges den begunstigede en indberetningspligt over for de kompetente myndigheder i den meldemsstat, der er værtsland, vedrørende udførelsen af tjenesteydelser;

med hensyn til vandel og hæderlighed bør der skelnes mellem på den ene side de krav, der kan stilles til en første adgang til erhvervet, og på den anden side de krav, der kan stilles til udøvelsen af det;

med henblik på gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for speciallæger og for at sætte samtlige udøvere af erhvervet, som er statsborgere i medlemsstaterne, på nogenlunde lige fod inden for Fællesskabet har en vis samordning af uddannelsesbetingelserne for speciallæger vist sig at være nødvendig; der bør derfor fastsættes visse minimunskriterier både for adgangen til speciallægeuddannelsen, dennes minimumsvarighed, undervisningsformen og stedet, hvor denne skal finde sted, samt for det tilsyn, den skal undergives; disse kriterier vedrører kun specialer, der er fælles for alle medlemsstaterne eller for to eller flere medlemsstater;

den samordning af udøvelsesbetingelserne, der er fastsat i dette direktiv, udelukker ikke en senere samordning;

i øvrigt er det nu stort set almindeligt erkendt, at der er behov for en særlig uddannelse for alment praktiserende læger, som skal sætte dem i stand til bedre at varetage de opgaver, der påhviler dem; disse opgaver, der i høj grad er baseret på lægens personlige kendskab til patienternes miljø, består i at rådgive disse om sygdomsforebyggelse og om helbredsbeskyttelse på grundlag af dette kendskab samt i at give dem den relevante behandling;

dette behov for en særlig uddannelse inden for almen medicin er bl.a. opstået som følge af udviklingen inden for lægevidenskaben, der har medført, at afstanden mellem undervisningen og den medicinske forskning på den ene side og virket som alment praktiserende læge på den anden side er blevet stadig større, således at det ikke længere er muligt at give en tilfredsstillende undervisning i væsentlige aspekter af den almene medicin inden for den traditionelle lægevidenskabelige grunduddannelse i medlemsstaterne;

ud over den umiddelbare fordel for patienterne erkendes det ligeledes, at en bedre tilpasning af den alment praktiserende læge til hans specifikke funktion vil bidrage til at forbedre behandlingssystemet, bl.a. ved at fremme en mere selektiv anvendelse af speciallæger samt af laboratorier og andre højt specialiserede institutter og afdelinger;

en forbedring af uddannelsen i almen medicin vil kunne øge den alment praktiserende læges betydning;

selv om denne udvikling synes uomgængelig, forløber den dog ikke i samme tempo i alle medlemsstaterne; uden at forcere den igangsværende udvikling bør det tilstræbes, at der sker en etapevis tilnærmelse med henblik på at sikre en relevant uddannelse af alle alment praktiserende læger, der tilgodeser de særlige krav, som udøvelse af virksomhed som alment praktiserende læge stiller;

for at sikre en gradvis gennemførelse af denne reform er det nødvendigt, at der i hver medlemsstat i første fase indføres en særlig uddannelse til alment praktiserende læge, som opfylder visse minimumskrav ud fra både et kvalitativt og et kvantitativt synspunkt, og som supplerer den minimuns-

grunduddannelse, som læger skal have i medfør af nærværende direktiv; det er ikke afgørende, om denne uddannelse i almen medicin gives inden for eller uden for rammerne af den nationale medicinske grunduddannelse; i anden fase bør det desuden fastsætes, at adgangen til at udøve virksomhed som alment praktiserende læge inden for rammerne af en social sikringsordning bør gøres betinget af, at den særlige uddannelse til alment praktiserende læge er afsluttet; endelig bør der senere fremsættes nye forslag med henblik på at fuldføre reformen;

dette direktiv berører ikke medlemsstaternes ret til selv at udforme deres nationale sociale sikringsordning og til at bestemme, hvilke aktiviteter der skal udøves inden for rammerne af denne ordning;

den koordinering af minimumskravene til udstedelsen af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for den særlige uddannelse til alment praktiserende læge, der gennemføres ved dette direktiv, giver medlemsstaterne mulighed for gensidigt at anerkende disse eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser;

i henhold til nærværende direktiv kan en værtsmedlemsstat ikke kræve, at læger, der er i besiddelse af eksamensbeviser, der er erhvervet i en anden medlemsstat og anerkendt i henhold til nærværende direktiv, skal gennemgå en supplerende uddannelse for at kunne arbejde som læge inden for rammerne af en social sikringsordning, selv om den kræver en sådan uddannelse af indehavere af lægevidenskabelige eksamensbeviser, der er erhvervet på dens eget område; denne virkning af nærværende direktiv kan ikke, for så vidt angår adgangen til at udøve virksomhed som alment praktiserende læge inden for rammerne af en social sikringsordning, sættes ud af kraft inden den 1. januar 1995, som er den dato, hvorefter alle medlemsstater i henhold til nærværende direktiv kun må give tilladelse til udøvelse af virksomhed som alment praktiserende læge inden for rammerne af en social sikringsordning til læger, der har gennemgået den særlige uddannelse inden for almen medicin; læger, der inden denne dato har etableret sig i henhold til nærværende direktiv, skal have ret til fortsat at udøve virksomhed som alment praktiserende læge inden for rammerne af værtslandets sociale sikringsordning, selv om de ikke har gennemgået en særlig uddannelse inden for almen medicin;

den samordning, som fastsættes i dette direktiv, vedrører erhvervsuddannelsen af læger; for så vidt angår uddannelsen er der for øjeblikket i størstedelen af medlemsstaterne ingen forskel på uddannelsen af læger, der ønsker at udøve deres virksomhed som lønmodtagere, og uddannelsen af læger, der ønsker at virke som selvstændige; hvad angår forskrifter vedrørende vandel og hæderlighed, faglig disciplin og benyttelse af titler, bliver de pågældende forskrifter i de forskellige medlemsstater anvedt på, aller kan de bringes til anvendelse på såvel lønmodtagere som selvstændige; udøvelse af virksomhed som læge er i samtlige medlemsstater betinget af besiddelse af et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis for læger; denne virksomhed udøves såvel af selvstændige som af lønmodtagere, eller endog af de samme personer skiftevis som lønmodtager og som selvstændig i løbet af deres faglige karriere; for i fuldt omfang at fremme den frie bevægelighed for disse erhvervsudøvere inden for Fællesskabet forekommer det således nødvendigt at udvide anvendelsen af dette direktiv til også at gælde for læger, der er lønmodtagere;

nærværende direktiv må ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag III, del B, anførte gennemførelsesfrister —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

AFSNIT I

ANVENDELSESOMRÅDE

Artikel 1

Dette direktiv findet anvendelse på virksomhed som læge, som statsborgere i medlemsstaterne udøver som lønmodtager eller som selvstændig.

AFSNIT II

GENSIDIG ANERKENDELSE AF EKSAMENSBEVISER, CERTIFIKATER OG ANDRE KVALIFIKATIONSBEVISER FOR LÆGER

KAPITEL I

EKSAMENSBEVISER, CERTIFIKATER OG ANDRE KVALIFIKATIONSBEVISER FOR LÆGER

Artikel 2

Hver medlemsstat anerkender de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, der udstedes til medlemsstaternes statsborgere af de øvrige medlemsstater i overensstemmelse med artikel 23, og som er anført i artikel 3, ved at tildele dem den samme virkning på sit område for så vidt angår adgang til og udøvelse af virksomhed som læge, som de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, den selv udsteder.

Artikel 3

De i artikel 2 omhandlede eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser er følgende:

a) *i Belgien:*

»Diplôme légal de docteur en médicine, chirurgie et accouchements/wettelijk diploma van doctor in de genees-, heel- en verloskunde« (det lovhjemlede eksamensbevis for læger i medicin, kirurgi og fødselshjælp), udstedt af universiteternes lægevidenskabelige fakulteter eller af det centrale bedømmelsesudvalg eller statens bedømmelsesudvalg for universitetsundervisning

b) *i Danmark:*

»Bevis for bestået lægevidenskabelig embedseksamen« (kandidateksamen), udstedt af universiteternes lægevidenskabelige fakulteter samt dokumentation udstedt af Sundhedsstyrelsen for gennemført praktisk uddannelse

c) *i Tyskland:*

1. »Zeugnis über die ärztliche Staatsprüfung« (bevis for statseksamen for læger), udstedt af de kompetente myndigheder, og »Zeugnis über die Vorbereitungszeit als Medizinalassistent« (certifikat, som bekræfter fuldførelse af turnusperioden som assisterende læge), i det omfang den tyske lovgivning stadig opretholder en sådan periode som supplement til lægeuddannelsen

2. »Zeugnis über die ärztliche Staatsprüfung« (bevis for statseksamen for læger), der er udstedt af de kompetente myndigheder efter den 30. juni 1988, og »Bescheinigung über die Ableistung der Tätigkeit als Arzt im Praktikum« (attest for udøvelse af lægevirksomhed i en praktikantperiode)

d) *i Grækenland:*

»Πτυχίο Ιατρικής« (bevis for embedseksamen i medicin), udstedt af:

— det medicinske fakultet ved et universitet, eller

— det sundhedsvidenskabelige fakultet, lægevidenskabelig afdeling, ved et universitet

e) *i Spanien:*

»Título de Licenciado en Medicina y Cirugía« (bevis for embedseksamen i medicin og kirurgi), udstedt af ministeriet for undervisning og videnskab eller af en universitetsrektor

f) *i Frankrig:*

1. »Diplôme d'Etat de docteur en médicine« (statens eksamensbevis for læger), udstedt af de lægevidenskabelige fakulteter eller af universiteternes blandede lægevidenskabelige og farmakologiske fakulteter eller af universiteterne

2. »Diplôme d'université de docteur en médicine« (eksamensbevis for læger) fra et universitet, i det omfang dette bevis stadfæster det samme uddannelsesforløb som det, der er fastsat for statens eksamensbevis for læger

g) *i Irland:*

»Primary qualification« (et certifikat, der bekræfter basiskundskaberne), udstedt i Irland efter bestået kvalificerende eksamen afholdt for et kompetent bedømmelsesudvalg, ledsaget af et bevis for erhvervet praktisk erfaring, tildelt af samme bedømmelsesudvalg, der giver adgang til registrering som »fully registered medical practitioner« (alment praktiserende læge)

h) *i Italien:*

»Diploma di laurea in medicina e chirurgia« (bevis for afsluttet uddannelse i medicin og kirurgi), der er udstedt af universitetet og ledsaget af »diploma di abilitazione all'esercizio della medicina e chirurgia« (bevis for tilladelse til at udøve virksomhed inden for medicin og kirurgi), udstedt af statens eksamenskommission

i) *i Luxembourg:*

»Diplôme d'Etat de docteur en médicine, chirurgie et accouchements« (statens eksamensbevis for læger i medicin, kirurgi og fødselshjælp), udstedt af statens eksamenskomité og påtegnet af undervisningsministeren, og »certificat de stage« (turnuscertificat), påtegnet af sundhedsministeren

j) *Nederlandene:*

»Universitair getuigschrift van arts« (eksamensbevis for læger fra et universitet)

k) *i Portugal:*

»Carta de curso de licenciatura em medicina« (bevis for medicinsk embedseksamen), udstedt af et universitet, samt »Diploma comprovativo da conclusão do internato geral« (bevis for gennemført almen turnustjeneste), udstedt af de kompetente myndigheder under sundhedsministeriet

l) *Det Forenede Kongerige:*

»Primary qualification« (certifikat, der bekræfter basiskundskaberne), udstedt i Det Forenede Kongerige efter bestået kvalificerende eksamen afholdt for et kompetent bedømmelsesudvalg, ledsaget af et bevis for erhvervet praktisk erfaring, tildelt af samme bedømmelsesudvalg, der giver adgang til registrering som »fully registered medical practitioner« (alment praktiserende læge).

KAPITEL II

EKSAMENSBEVISER, CERTIFIKATER OG ANDRE KVALIFIKATIONSBEVISER FOR SPECIALLÆGER, SOM ER FÆLLES FOR ALLE MEDLEMSSTATERNE

Artikel 4

Hver medlemsstat anerkender de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for speciallæger, der udstedes til medlemsstaternes statsborgere af de øvrige medlemsstater i overensstemmelse med artikel 24, 25, 26

og 29, og som er anført i artikel 5, ved at tildele dem den samme virkning på sit område som de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, den selv udsteder.

Artikel 5

1. De i artikel 4 omhandlede eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser er sådanne, som er udstedt af de i stk. 2 anførte kompetente myndigheder eller organer, og som for den pågældende speciallægeuddannelses vedkommende svarer til de benævnelser, der anvendes i de forskellige medlemsstater, og som er gengivet i stk. 3.

2. De i stk. 1 nævnte eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, udstedt af de kompetente myndigheder eller organer, er følgende:

i Belgien:

»Le titre d'agrégation en qualité de médicin spécialiste/erkenningstitel van geneesheer specialist« (certifikat som speciallæge), udstedt af den minister, der er kompetent med hensyn til folkesundheden

i Danmark:

Bevis for tilladelse til at betegne sig som speciallæge, udstedt af Sundhedsstyrelsen

i Tyskland:

»Fachärztliche Anerkennung« (den af »Landesärztekammern« (lægeorganisationerne i delstaterne) udstedte speciallægeanerkendelse)

i Grækenland:

»τίτλος Ιατρικής ειδικότητας« (certifikat som speciallæge), udstedt af »Νομαρχίες« (præfekturerne)

i Spanien:

»Título de Especialista« (certifikat som speciallæge), udstedt af Ministeriet for Undervisning og Videnskab

i Frankrig:

— »Le certificat d'études spéciales de médecine« (certifikat for udddannelse som speciallæge), udstedt af universiteternes lægevidenskabelige fakultet eller blandede lægevidenskabelige og farmakologiske fakulteter eller af universiteterne

— »L'attestation de médecin spécialiste qualifíe« (bevis som kvalificeret speciallæge) udstedt af Lægerådet

— »Le certificat d'études spéciales de médecine« (certifikat for særlige lægestudier) udstedt af universiteternes lægevidenskabelige fakultet eller blandede lægevidenskabelige og farmakologiske fakulteter eller beviser, der svarer dertil, udstedt efter undervisningsministeriets bekendtgørelse

— »le diplôme d'études spécialisées de médecine« (certifikat for særlige lægestudier) udstedt af universiteterne

i Irland:

»Certificate of specialist doctor« (certifikat som speciallæge), udstedt af den kompetente myndighed, der er bemyndiget hertil af sundhedsministeriet

i Italien:

»Diploma di medico specialista« (diplom som speciallæge), udstedt af en universitetsrektor

i Luxembourg:

»Le Certificat de médecin spécialiste« (certifikat som speciallæge), udstedt af sundhedsministeriet efter udtalelse fra lægekollegiet

i Nederlandene:

— afgegeven »Getuigschrift van erkenning en inschrijving in het Specialistenregister« (certifikat om anerkendelse og indskrivning i specialregistret, udstedt af »Specialisten-Registratiecommissie (S.R.C.)« (Speciallægekommissionen))

— »Getuigschrift van erkenning en inschrijving in het Register van Sociaal-Geneeskundigen« (certifikat om anerkendelse og indskrivning i registret for læger med arbejdsmedicin som speciale, udstedt af »Sociaal-Geneeskundigen Registratie-Commissie (S.G.R.C.)« (kommissionen for læger med arbejdsmedicin som speciale))

i Portugal:

»Grau de Assistente« (assistentgrad), udstedt af de kompetente myndigheder under sundhedsministeriet, eller »Título de Especialista« (certifikat som speciallæge), udstedt af lægestandens sammenslutning

i Det Forenede Kongerige:

»Certificate of completion of specialist training« (bevis for afsluttet speciallægeuddannelse), udstedt af den dertil bemyndigede myndighed.

3. De benævnelser, der er gældende i medlemsstaterne, og som svarer til de pågældende speciallægeuddannelser, er følgende:

— *anæstesiologi:*

Belgien:	anesthésiologie/anesthesiologie
Danmark:	anæstesiologi
Tyskland:	Anästhesiologie
Grækenland:	αναισθησιολογία
Spanien:	anestesiología y reanimación
Frankrig:	anesthésiologie — réanimation chirurgicale
Irland:	anaesthetics
Italien:	anestesia e rianimazione
Luxembourg:	anesthésie-réanimation
Nederlandene:	anesthesiologie
Portugal:	anestesiologia
Det Forenede Kongerige:	anaesthetics

— *almen kirurgi:*

Belgien:	chirurgie/heelkunde
Danmark:	kirurgi eller kirurgiske sygdomme
Tyskland:	Chirurgie

Grækenland:	χειρουργική
Spanien:	cirugía general y del aparato digestivo
Frankrig:	chirurgie générale
Irland:	general surgery
Italien:	chirurgia generale
Luxembourg:	chirurgie générale
Nederlandene:	heelkunde
Portugal:	cirurgia geral
Det Forenede Kongerige:	general surgery

— *neurokirurgi:*

Belgien:	neurochirurgie/neurochirurgie
Danmark:	neurokirurgi eller kirurgiske nervesygdomme
Tyskland:	Neurochirurgie
Grækenland:	νευροχειρουργική
Spanien:	neurocirugía
Frankrig:	neurochirurgie
Irland:	neurological surgery
Italien:	neurochirurgia
Luxembourg:	neurochirurgie
Nederlandene:	neurochirurgie
Portugal:	neurocirurgia
Det Forenede Kongerige:	neurological surgery

— *gynækologi og obstetrik:*

Belgien:	gynécologie-obstétrique/ gynecologie-verloskunde
Danmark:	gynækologi og obstetrik eller kvindesygdomme og fødselshjælp
Tyskland:	Frauenheilkunde und Geburtshilfe
Grækenland:	μαιευτική-γυναικολογία
Spanien:	obstetricia y ginecología
Frankrig:	gynécologie-obstétrique
Irland:	obstetrics and gynaecology
Italien:	ostetricia e ginecologia
Luxembourg:	gynécologie-obstétrique
Nederlandene:	verloskunde en gynaecologie
Portugal:	ginecologia e obstetrícia
Det Forenede Kongerige:	obstetrics and gynaecology

— *intern medicin:*

Belgien:	médicine interne/inwendige geneeskunde
Danmark:	intern medicin eller medicinske sygdomme
Tyskland:	Innere Medizin
Grækenland:	παθολογία
Spanien:	medicina interna
Frankrig:	médecine interne
Irland:	general (internal) medicine
Italien:	medicina interna
Luxembourg:	maladies internes
Nederlandene:	inwendige geneeskunde
Portugal:	medicina interna
Det Forenede Kongerige:	general medicine

— *oftalmologi:*

Belgien:	opthalmologie/oftalmologie
Danmark:	oftalmologi eller øjensygdomme
Tyskland:	Augenheilkunde
Grækenland:	οφθαλμολογία
Spanien:	oftalmolgía
Frankrig:	ophtalmologie
Irland:	ophtalmology
Italien:	oculistica
Luxembourg:	ophtalmologie
Nederlandene:	oogheelkunde
Portugal:	oftalmologia
Det Forenede Kongerige:	ophthalmology

— *oto-rhino-laryngologi:*

Belgien:	oto-rhino-laryngologie/ otorhino-laryngologie
Danmark:	oto-rhino-laryngologi eller øre-næse-halssygdomme
Tyskland:	Hals-Nasen-Ohrenheilkunde
Grækenland:	ωτορινολαρυγγολογία
Spanien:	otorrinolaringología
Frankrig:	oto-rhino-laryngologie
Irland:	otolaryngology
Italien:	otorinolaringoiatria
Luxembourg:	oto-rhino-laryngologie
Nederlandene:	keel-, neus- en oorheelkunde
Portugal:	otorrinolaringologia
Det Forenede Kongerige:	otolaryngology

— *pædiatri:*

Belgien:	pédiatrie/kindergeneeskunde
Danmark:	pædiatri eller børnesygdomme
Tyskland:	Kinderheilkunde
Grækenland:	παιδιατρική
Spanien:	pediatría y sus áreas específicas
Frankrig:	pédiatrie
Irland:	paediatrics
Italien:	pediatria
Luxembourg:	pédiatrie
Nederlandene:	kindergeneeskunde
Portugal:	pediatria
Det Forenede Kongerige:	paediatrics

— *medicinske lungesygdomme:*

Belgien:	pneumologie/pneumologie
Danmark:	medicinske lungesygdomme
Tyskland:	Lungen- und Bronchialheilkunde
Grækenland:	φυματιολογία — πνευμονολογία
Spanien:	neumología
Frankrig:	pneumologie
Irland:	respiratory medicine
Italien:	tisiologia e malattie dell'apparato respiratorio
Luxembourg:	pneumo-phtisiologie
Nederlandene:	longziekten en tuberculose
Portugal:	pneumologia
Det Forenede Kongerige:	respiratory medicine

— *urologi:*

Belgien:	urologie/urologie
Danmark:	urologi eller urinvejenes kirurgiske sygdomme
Tyskland:	Urologie
Grækenland:	ουρολογία
Spanien:	urología
Frankrig:	chirurgie urologique
Irland:	urology
Italien:	urologia
Luxembourg:	urologie
Nederlandene:	urologie
Portugal:	urologia
Det Forenede Kongerige:	urology

— *ortopædi:*

Belgien:	orthopédie/orthopedie
Danmark:	ortopædisk kirurgi
Tyskland:	Orthopädie
Grækenland:	ορθοπεδική
Spanien:	traumatología y cirugía ortopédica
Frankrig:	chirurgie orthopédique et traumatologie
Irland:	orthopaedic surgery
Italien:	ortopedia e traumatologia
Luxembourg:	orthopédie
Nederlandene:	orthopedie
Portugal:	ortopedia
Det Forenede Kongerige:	orthopaedic surgery

— *patologisk anatomi:*

Belgien:	anatomie pathologique/ pathologische anatomie
Danmark:	patologisk anatomi og histologi eller vævsundersøgelse
Tyskland:	Pathologie
Grækenland:	παθολογική ανατομική
Spanien:	anatomía patológica
Frankrig:	anatomie et cytologie pathologique
Irland:	morbid anatomy and histopathology
Italien:	anatomia patologica
Luxembourg:	anatomie pathologique
Nederlandene:	pathologische anatomie
Portugal:	anatomia patológica
Det Forenede Kongerige:	morbid anatomy and histopathologi

— *neurologi:*

Belgien:	neurologie/neurologie
Danmark:	neuromedicin eller medicinske nervesygdomme
Tyskland:	Neurologi
Grækenland:	νευρολογία
Spanien:	neurología
Frankrig:	neurologie
Irland:	neurology
Italien:	neurologia
Luxembourg:	neurologie
Nederlandene:	neurologie
Portugal:	neurologia
Det Forenede Kongerige:	neurology

— *psykiatri:*

Belgien:	psychiatrie/psychiatrie
Danmark:	psykiatri
Tyskland:	Psychiatrie
Grækenland:	ψυχιατρική
Spanien:	psiquiatría
Frankrig:	psychiatrie
Irland:	psychiatry
Italien:	psichiatria
Luxembourg:	psychiatrie
Nederlandene:	psychiatrie
Portugal:	psiquiatria
Det Forenede Kongerige:	psychiatry

KAPITEL III

EKSAMENSBEVISER; CERTIFIKATER OG ANDRE KVALIFIKATIONSBEVISER FOR SPECIALLÆGER; BENYTTET I TO ELLER FLERE MEDLEMSSTATER

Artikel 6

Hver medlemsstat, i hvilken der findes ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser på dette område, anerkender de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for speciallæger, der udstedes til medlemsstaternes

statsborgere af de øvrige medlemsstater i overensstemmelse med artikel 24, 25, 27 og 29, og som er anført i artikel 7, ved at tildele dem den samme virkning på sit område som de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, den selv udsteder.

Artikel 7

1. De i artikel 6 omhandlede eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser er sådanne, som er udstedt af de i artikel 5, stk. 2, anførte kompetente myndigheder eller organer, og som for den pågældende speciallægeuddannelses vedkommende og for så vidt angår de medlemsstater, i hvilke den findes, svarer til de i stk. 2 gengivne benævnelser.

2. De benævnelser, der er gældende i medlemsstaterne, og som svarer til de pågældende speciallægeuddannelser, er følgende:

— *klinisk biologi:*

Belgien:	biologie clinique/klinische biologie
Spanien:	análisis clínicos
Frankrig:	biologie médicale
Italien:	patologia diagnostica di laboratorio
Portugal:	patologia clínica

— *blodtypeserologi:*

Danmark:	klinisk blodtypeserologi
Frankrig:	hématologie
Luxembourg:	hématologie biologique
Portugal:	hematologia clínica

— *mikrobiologi — bakteriologi:*

Danmark:	klinisk mikrobiologi
Tyskland:	Mikrobiologie und Infektionsepidemiologie
Grækenland:	μικροβιολογία
Spanien:	microbiología y parasitología
Irland:	microbiology
Italien:	microbiologia
Luxembourg:	microbiologie
Nederlandene:	medische microbiologie
Det Forenede Kongerige:	medical microbiology

— *klinisk kemi:*

Danmark:	klinisk kemi
Spanien:	bioquímica clínica
Irland:	chemical pathology
Luxembourg:	chimie biologique
Nederlandene:	klinische chemie
Det Forenede Kongerige:	chemical pathology

— *immunologi:*

Spanien:	inmunología
Irland:	clinical immunology
Det Forenede Kongerige:	immunology

— *plastikkirurgi:*

Belgien:	chirurgie plastique/plastische heelkunde
Danmark:	plastikkirurgi
Grækenland:	πλαστική χειρουργική
Spanien:	cirugía plástica reparadora
Frankrig:	chirurgie plastique, reconstructrice et esthétique
Irland:	plastic surgery
Italien:	chirurgia plastica
Luxembourg:	chirurgie plastique
Nederlandene:	plastische chirurgie
Portugal:	cirurgia plástica e reconstrutiva
Det Forenede Kongerige:	plastic surgery

— *thoraxkirurgi:*

Belgien:	chirurgie thoracique/heelkunde op de thorax
Danmark:	thoraxkirurgi eller brysthulens kirurgiske sygdomme
Grækenland:	χειρουργική θώρακος
Spanien:	cirugía torácica
Frankrig:	chirurgie thoracique et cardio-vasculaire
Irland:	thoracic surgery
Italien:	chirurgia toracica
Luxembourg:	chirurgie thoracique
Nederlandene:	cardio-pulmonale chirurgie
Portugal:	cirurgia cárdio-torácica
Det Forenede Kongerige:	thoracic surgery

— *pædiatrisk kirurgi:*

Grækenland:	χειρουργική παίδων
Spanien:	cirugía pediátrica
Frankrig:	chirurgie infantile
Irland:	paediatric surgery
Italien:	chirurgia pediatrica
Luxembourg:	chirurgie pédiatrique
Portugal:	cirurgia pediátrica
Det Forenede Kongerige:	paediatric surgery

— *karkirurgi:*

Belgien:	chirurgie des vaisseaux/bloedvatenheelkunde
Spanien:	angiología y cirugía vascular
Frankrig:	chirurgie vasculaire
Italien:	chirurgia vascolare
Luxembourg:	chirurgie cardio-vasculaire
Portugal:	cirurgia vascular

— *cardiologi:*

Belgien:	cardiologie/cardiologie
Danmark:	cardiologi eller hjerte- og kredsløbssygdomme

Grækenland:	καρδιολογία
Spanien:	cardiología
Frankrig:	pathologie cardio-vasculaire
Irland:	cardiology
Italien:	cardiologia
Luxembourg:	cardiologie et angiologie
Nederlandene:	cardiologie
Portugal:	cardiologia
Det Forenede Kongerige:	cardio-vascular diseases

— *gastroenterologi:*

Belgien:	gastro-entérologie/ gastro-enterologie
Danmark:	medicinsk gastroenterologi eller medicinske mave-tarmsygdomme
Grækenland:	γαστρεντερολογία
Spanien:	aparato digestivo
Frankrig:	gastro-entérologie et hépatologie
Irland:	gastroenterology
Italien:	malattie del'apparato digerente, della nutrizione e del ricambio
Luxembourg:	gastro-entérologie
Nederlandene:	gastro-enterologie
Portugal:	gastrenterologia
Det Forenede Kongerige:	gastroenterology

— *rheumatologi:*

Belgien:	rhumatologie/reumatologie
Danmark:	reumatologi
Grækenland:	ρευματολογία
Spanien:	reumatología
Frankrig:	rhumatologie
Irland:	rheumatology
Italien:	reumatologia
Luxembourg:	rhumatologie
Nederlandene:	reumatologie
Portugal:	reumatologia
Det Forenede Kongerige:	rheumatology

— *almen hæmatologi:*

Grækenland:	αιματολογία
Spanien:	hematología y hemoterapia
Irland:	haematology
Italien:	ematologia
Luxembourg:	hématologie
Portugal:	imuno-hemoterapia
Det Forenede Kongerige:	haematology

— *endokrinologi:*

Grækenland:	ενδοκρινολογία
Spanien:	endocrinología y nutrición
Frankrig:	endocrinologie — maladies métaboliques
Irland:	endocrinology and diabetes mellitus
Italien:	endocrinologia
Luxembourg:	endocrinologie, maladies du métabolisme et de la nutrition
Portugal:	endocrinologia-nutrição
Det Forenede Kongerige:	endocrinology and diabetes mellitus

— *fysiurgi:*

Belgien:	médecine physique/fysische geneeskunde
Danmark:	fysiurgi og rehabilitering
Grækenland:	φυσική ιατρική και αποκατάσταση
Spanien:	rehabilitación
Frankrig:	rééducation et réadaptation fonctionnelles
Italien:	fisioterapia
Luxembourg:	rééducation et réadaptation fonctionnelles
Nederlandene:	revalidatie
Portugal:	fisiatria

— *stomatologi:*

Spanien:	estomatología
Frankrig:	stomatologie
Italien:	odontostomatologia
Luxembourg:	stomatologie
Portugal:	estomatologia

— *neuropsykiatri:*

Belgien:	neuropsychiatrie/neuropsychiatrie
Tyskland:	Nervenheilkunde (Neurologie und Psychiatrie)
Grækenland:	νευρολογία — ψυχιατρική
Frankrig:	neuropsychiatrie
Italien:	neuropsichiatria
Luxembourg:	neuropsychiatrie
Nederlandene:	zenuw- en zielsziekten

— *dermato-venerologi:*

Belgien:	dermato-vénéréologie/ dermato-venereologie
Danmark:	dermato-venerologi eller hud- og kønssygdomme
Tyskland:	Dermatologie und Venerologie
Grækenland:	δερματολογία-αφροδισιολογία
Spanien:	dermatología médico-quirúrgica y venereología
Frankrig:	dermatologie et vénéréologie
Italien:	dermatologia e venerologia

Luxembourg: dermato-vénéréologie
Nederlandene: dermatologie en venerologie
Portugal: dermatovenereologia

— *dermatologi:*
Irland: dermatology
Det Forenede Kongerige: dermatology

— *venerologi:*
Irland: venereology
Det Forenede Kongerige: venereology

— *radiologi:*
Tyskland: Radiologie
Grækenland: ακτινολογία-ραδιολογία
Spanien: electro-radiología
Frankrig: électro-radiologie
Italien: radiologia
Luxembourg: électroradiologie
Nederlandene: radiologie
Portugal: radiologia

— *diagnostisk radiologi:*
Belgien: radiodiagnostic/röntgendiagnose
Danmark: diagnostisk radiologi eller røntgenundersøgelse
Tyskland: Radiologische Diagnostik
Grækenland: ακτινοδιαγνωστική
Spanien: radiodiagnóstico
Frankrig: radiodiagnostic et imagerie médicale
Irland: diagnostic radiology
Luxembourg: radiodiagnostic
Nederlandene: radiodiagnostiek
Portugal: radiodiagnóstico
Det Forenede Kongerige: diagnostic radiology

— *terapeutisk radiologi:*
Belgien: radio- et radiumthérapie/radio- en radiumtherapie
Danmark: terapeutisk radiologi eller strålebehandling
Tyskland: Strahlentherapie
Grækenland: ακτινοθεραπευτική
Spanien: oncología radioterápica
Frankrig: oncologie, option radiothérapie
Irland: radiotherapy
Luxembourg: radiothérapie
Nederlandene: radiotherapie
Portugal: radioterapia
Det Forenede Kongerige: radiotherapy

— *tropemedicin:*
Danmark: tropemedicin
Irland: tropical medicine
Italien: medicina tropicale
Portugal: medicina tropical
Det Forenede Kongerige: tropical medicine

— *børnepsykiatri:*
Danmark: børnepsykiatri
Tyskland: Kinder- und Jugendpsychiatrie
Grækenland: παιδοψυχιατρική
Frankrig: pédo-psychiatrie
Irland: child and adolescent psychiatry
Italien: neuropsichiatria infantile
Luxembourg: psychiatrie infantile
Portugal: pedopsiquiatria
Det Forenede Kongerige: child and adolescent psychiatry

— *geriatri:*
Spanien: geriatría
Irland: geriatrics
Nederlandene: klinische geriatrie
Det Forenede Kongerige: geriatrics

— *nefrologi:*
Danmark: nefrologi eller medicinske nyresygdomme
Grækenland: νεφρολογία
Spanien: nefrología
Frankrig: néphrologie
Irland: nephrology
Italien: nefrologia
Luxembourg: néphrologie
Portugal: nefrologia
Det Forenede Kongerige: renal diseases

— *epidemiske sygdomme:*
Irland: communicable diseases
Italien: malattie infettive
Det Forenede Kongerige: communicable diseases

— *»community medicine«* (samfundsmedicin):
Frankrig: santé publique et médecine sociale
Irland: community medicine
Det Forenede Kongerige: community medicine

— *farmakologi:*
Tyskland: Pharmakologie
Spanien: farmacología clínica

Irland:	clinical pharmacology and therapeutics
Det Forenede Kongerige:	clinical pharmacology and therapeutics

— *arbejdsmedicin:*

Danmark:	samfundsmedicin/arbejdsmedicin
Tyskland:	Arbeitsmedizin
Grækenland:	ιατρική της εργασίας
Frankrig:	médicine du travail
Irland:	occupational medicine
Italien:	medicina del lavoro
Nederlandene:	arbeids- en bedrijfsgeneeskunde
Portugal:	medicina do trabalho
Det Forenede Kongerige:	occupational medicine

— *allergologi:*

Grækenland:	αλλεργιολογία
Spanien:	alergología
Italien:	allergologia ed immunologia
Nederlandene:	allergologie
Portugal:	imunalergologia

— *kirurgisk gastroenterologi:*

Belgien:	chirurgie abdominale/heelkunde op het abdomen
Danmark:	kirurgisk gastroenterologi eller kirurgiske mave-tarmsygdomme
Spanien:	cirugía del aparato digestivo
Frankrig:	chirurgie viscérale
Italien:	chirurgia dell'apparato digerente

— *nuklearmedicin:*

Belgien:	médicine nucléaire/nukleaire geneeskunde
Tyskland:	Nuklearmedizin
Grækenland:	πυρηνική ιατρική
Spanien:	medicina nuclear
Frankrig:	médecine nucléaire
Italien:	medicina nucleare
Nederlandene:	nucleaire geneeskunde
Portugal:	medicina nuclear
Det Forenede Kongerige:	nuclear medicine

— *kæbe-ansigtskirurgi* (grunduddannelse som læge)

Spanien:	cirugía oral y maxilofacial
Frankrig:	chirurgie maxillo-faciale et stomatologie
Italien:	chirurgia maxillo-facciale

— *tand-, mund- og kæbe-ansigtskirurgi* (grunduddannelse som læge og tandlæge)

Belgien:	stomatologie/chirurgie orale et maxillofaciale, stomatologie/orale en maxillofaciale chirurgie
Tyskland:	Zahn-, Mund-, Kiefer- und Gesichtschirurgie
Irland:	Oral and maxillo-facial surgery
Det Forenede Kongerige:	Oral and maxillo-facial surgery.

Artikel 8

1. En medlemsstat, der er værtsland, kan af statsborgere fra medlemsstaterne, som ønsker at opnå eksamensbeviser, certifikater eller andre kvalifikationsbeviser for uddannelse som speciallæge, der ikke er omhandlet i artikel 4 og 6, eller som, uanset at de er omhandlet i artikel 6, ikke udstedes i en medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, kræve, at de opfylder de uddannelsesbetingelser, som denne medlemsstat i så henseende foreskriver i sine egne love eller administrative bestemmelser.

2. En medlemsstat, der er værtsland, tager dog helt eller delvis hensyn til de uddannelsesperioder, som de i stk. 1 omhandlede statsborgere har fuldført, og som er bekræftet ved et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis for uddannelse, udstedt af de kompetente myndigheder i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, såfremt denne periode svarer til den, der for den pågældende speciallægeuddannelse kræves i den medlemsstat, der er værtsland.

3. Når de kompetente myndigheder eller organer i en medlemsstat, der er værtsland, har efterprøvet indholdet og varigheden af den pågældende specialistuddannelse på grundlag af de fremlagte eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, underretter de den pågældende om varigheden af den supplerende uddannelse og om, hvilke områder den skal omfatte.

KAPITEL IV

Erhvervede rettigheder

Artikel 9

1. Med forbehold af stk. 3 anerkender hver medlemsstat som tilstrækkeligt bevis for de af medlemsstaternes statsborgere, hvis eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser ikke opfylder alle de mindstekrav til uddannelse, der er fastsat i artikel 23, de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for læger, der er udstedt af disse medlemsstater, såfremt de vedrører en uddannelse, der er påbegyndt inden:

— 1. januar 1986 for Spanien og Portugal

— 1. januar 1981 for Grækenland

— 20. december 1976 for de øvrige medlemsstater

ledsaget af en attestation, der bekræfter, at disse statsborgere i løbet af de fem år, der går forud for attestationens udstedelse, faktisk og retmæssigt har udøvet de pågældende former for virksomhed i mindst tre på hinanden følgende år.

2. Med forbehold af stk. 4 anerkender hver medlemsstat som tilstrækkeligt bevis for de af medlemsstaternes statsborgere, hvis eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for speciallæger ikke opfylder de i artikel 24 til 27 omhandlede minimumskrav til uddannelse, de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for speciallæger, der er udstedt af disse medlemsstater, når de vedrører en uddannelse, der er påbegyndt inden:

— 1. januar 1986 for Spanien og Portugal

— 1. januar 1981 for Grækenland

— 20. december 1976 for de øvrige medlemsstater.

Hvad angår de pågældende eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for speciallæger, kan den medlemsstat, der er værtsland, kræve, at de ledsages af et certifikat udstedt af de kompetente myndigheder eller organer i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, som attesterer, at vedkommende som speciallæge har udøvet den pågældende virksomhed i et tidsrum svarende til det dobbelte af forskellen mellem varigheden af speciallægeuddannelsen i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, og den i afsnit III anførte minimumsvarighed for uddannelse, hvis kvalifikationsbeviserne ikke opfylder mindstekravene i artikel 26 og 27 om uddannelsens varighed.

Såfremt der inden de i første afsnit nævnte datoer kræves en minimumsvarighed for uddannelsen, der er kortere end den i artikel 26 og 27 foreskrevne i den medlemsstat, som er værtsland, kan den i andet afsnit omhandlede forskel dog kun fastlægges i forhold til den i denne stat foreskrevne minimumsvarighed for uddannelsen.

3. Eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for en lægeuddannelse, der af statsborgere fra medlemsstaterne er erhvervet på den tidligere Tyske Demokratiske Republiks område, anerkendes af de øvrige medlemsstater, selv om uddannelsen ikke på alle punkter osgpfylder mindstekravene i artikel 23:

— hvis de er udstedt for en uddannelse, der er påbegyndt inden Tysklands forening

— hvis de giver ret til udøvelse af virksomhed som læge på hele Tysklands område på samme vilkår som de kvalifikationsbeviser, der udstedes af de kompetente tyske myndigheder, jf. artikel 3, litra c), nr. 1 og 2, og

— hvis de ledsages af en attestation, der er udstedt af de kompetente tyske myndigheder, og som bekræfter, at disse statsborgere i løbet af de fem år, der går forud for attestationens udstedelse, faktisk og retmæssigt har udøvet de pågældende former for virksomhed i Tyskland i mindst tre på hinanden følgende år.

4. Eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for en speciallægeuddannelse, der af statsborgere fra medlemsstaterne er erhvervet på den tidligere Tyske Demokratiske Republiks område, anerkendes af de øvrige medlemsstater, selv om uddannelsen ikke på alle punkter opfylder mindstekravene i artikel 24 til 27:

— hvis de er udstedt for en uddannelse, der er påbegyndt inden den 3. april 1992, og

— hvis de giver ret til udøvelse af den pågældende virksomhed som speciallæge på hele Tysklands område på samme vilkår som de kvalifikationsbeviser, der udstedes af de kompetente tyske myndigheder, jf. artikel 5 og 7.

Medlemsstaterne kan imidlertid kræve, at disse eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser ledsages af en attestation, der er udstedt af de kompetente tyske myndigheder eller organer, og som bekræfter udøvelsen af den pågældende virksomhed som speciallæge i et tidsrum, der svarer til det dobbelte af forskellen mellem varigheden af den speciallægeuddanelse, der er erhvervet på tysk område, og den mindste uddannelsesvarighed, der er fastsat i afsnit III, hvis kvalifikationsbeviserne ikke opfylder mindstekravene i artikel 26 og 27 om uddannelsens varighed.

5. Hver medlemsstat anerkender som tilstrækkeligt bevis for de af medlemsstaternes statsborgere, hvis eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for læger eller speciallæger ikke svarer til de benævnelser, der er angivet for vedkommende medlemsstat i artikel 3, 5 eller 7, eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, der er udstedt af de pågældende medlemsstater og ledsaget af et certifikat udstedt af de kompetente myndigheder eller organer. Ved sidstnævnte certifikat attesteres det, at de pågældende eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for læger eller speciallæger er udstedt som bevis for afslutning af en uddannelse, der er i overensstemmelse med de bestemmelser i afsnit III, hvortil der henvises i henholdsvis artikel 2, 4 eller 6, og at den medlemsstat, der har udstedt dem, sidestiller dem med dem, der er anført i henholdsvis artikel 3, 5 eller 7.

6. De medlemsstater, som har ophævet de ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser om udstedelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for neuropsykiatri, radiologi, thoraxkirurgi, karkirurgi, kirurgisk gastroenterologi, blodtypeserologi, fysiurgi eller tropemedicin, og som har truffet foranstaltninger vedrørende velerhvervede rettigheder til fordel for deres egne statsborgere, indrømmer medlemsstaternes statsborgere ret til at nyde godt af disse foranstaltninger, for så vidt deres eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for neuropsykiatri, radiologi, thoraxkirurgi, karkirurgi, kirurgisk gastroenterologi, blodtypeserologi, fysiurgi eller tropemedicin opfylder de pågældende bestemmelser herfor, hvortil der henvises enten i stk. 2 i denne artikel eller i artikel 24, 25 og 27, og såfremt disse eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser er udstedt inden det tidspunkt, hvor værtslandet ophørte med at udstede

eksamensveiser, certifikater eller andre kvalifikationsbeviser for det pågældende speciale.

7. Datoerne for de pågældende medlemsstaters ophævelse af de ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser om de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, der er omhandlet i stk. 6, er anført i bilag II.

KAPITEL V

BENYTTELSE AF AKADEMISK TITEL

Artikel 10

1. Med forbehold af artikel 19 sikrer de medlemsstater, der er værtslande, at medlemsstaternes statsborgere, som opfylder de i artikel 2, 4, 6 og 9 fastsatte betingelser, har ret til at benytte deres retmæssige akademiske titel, og eventuelt en forkortelse for den, fra den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, og på denne stats sprog. De medlemsstater, der er værtslande, kan foreskrive, at denne titel efterfølges af navn og beliggenhed for den institution eller det bedømmelsesudvalg, der har tildelt den.

2. Såfremt den akademiske titel fra den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, i den medlemsstat, der er værtsland, kan forveksles med en titel, som i denne stat kræver en supplerende uddannelse, som den begunstigede ikke har erhvervet, kan den medlemsstat, der er værtsland, foreskrive, at den begunstigede skal benytte sin titel fra den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, i en passende udformning, som den stat, der er værtsland, angiver.

KAPITEL VI

BESTEMMELSER, SOM SKAL LETTE DEN FAKTISKE UDØVELSE AF RETTEN TIL ETABLERING OG FRI UDVEKSLING AF TJENESTEYDELSER PÅ DET LÆGELIGE OMRÅDE

A. Særlige bestemmelser om etableringsret

Artikel 11

1. Den medlemsstat, der er værtsland, og som af sine egne statsborgere for den første adgang til en af formerne for virksomhed som læge kræver bevis for vandel og hæderlighed, skal for statsborgere fra andre medlemsstater som tilstrækkeligt bevis godkende en attestation udstedt af en kompetent myndighed i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, som bekræfter, at de betingelser vedrørende vandel og hæderlighed, der i denne medlemsstat stilles for adgangen til den pågældende form for virksomhed, er opfyldt.

2. Såfremt der ikke af den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, stilles krav om bevis for vandel og hæderlighed for den første adgang til den pågældende form for virksomhed, kan den medlemsstat, der er værtsland, af statsborgere fra den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, kræve en udskrift af strafferegisteret eller i mangel heraf et tilsvarende dokument udstedt af en kompetent myndighed i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland.

3. Såfremt en medlemsstat, der er værtsland, har kendskab til alvorlige og konkrete forhold, der, inden den pågældende etablerede sig i denne stat, har foreligget uden for dens område, og som i denne stat vil kunne få følger for adgangen til de pågældende former for virksomhed, kan den underrette den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, herom.

Den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, undersøger rigtigheden af forholdene. Dens myndigheder bestemmer selv arten og omfanget af de undersøgelser, der skal foretages, og meddeler den medlemsstat, der er værtsland, de slutninger, de drager heraf med hensyn til de attestationer eller dokumenter, som de har udstedt.

4. Medlemsstaterne sørger for, at de afgivne oplysninger behandles fortroligt.

Artikel 12

1. Såfremt der i en medlemsstat, der er værtsland, gælder ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser om opfyldelse af krav vedrørende vandel og hæderlighed, herunder bestemmelser om sanktioner i tilfælde af alvorlig embedsforseelse eller domfældelse for lovovertrædelser i forbindelse med udøvelsen af en af formerne for virksomhed som læge, sender den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, til den medlemsstat, der er værtsland, de nødvendige oplysninger om faglige eller administrative foranstaltninger eller sanktioner, der er truffet over for den pågældende, samt de strafferetlige sanktioner, der vedrører udøvelsen af erhvervet i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland.

2. Såfremt en medlemsstat, der er værtsland, har kendskab til alvorlige og konkrete forhold, der, inden den pågældende etablerede sig i denne stat, har foreligget uden for dens område, og som i denne stat vil kunne få følger for udøvelsen af de pågældende former for virksomhed, kan den underrette den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, herom.

Den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, undersøger rigtigheden af forholdene. Dens myndigheder bestemmer selv arten og omfanget af de undersøgelser, der skal foretages, og meddeler den medlemsstat, der er værtsland, de slutninger, de drager heraf med hensyn til de oplysninger, som de har fremsendt i henhold til stk. 1.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de afgivne oplysninger behandles fortroligt.

Artikel 13

Såfremt en medlemsstat, der er værtsland, af sine egne statsborgere som betingelse for adgang til eller udøvelse af en af formerne for virksomhed som læge kræver dokumentation for fysisk eller psykisk sundhed, godkender denne stat som tilstrækkeligt bevis i så henseende fremlæggelsen af det dokument, der kræves i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland.

Såfremt den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, ikke stiller betingelser af denne art for adgang til eller udøvelse af den pågældende form for virksomhed, godkender den medlemsstat, der er værtsland, for statsborgere fra den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, en attestation udstedt af en kompetent myndighed i denne stat, der svarer til attestationerne i den medlemsstat, der er værtsland.

Artikel 14

De i artikel 11, 12 og 13 omhandlede dokumenter må ved fremlæggelsen ikke være ældre end tre måneder.

Artikel 15

1. Proceduren for godkendelse af den begunstigedes adgang til en af formerne for virksomhed som læge i overensstemmelse med artikel 11, 12 og 13 skal afsluttes så hurtigt som muligt og senest tre måneder efter fremlæggelsen af samtlige akter vedrørende den pågældende med forbehold af de forsinkelser, der måtte opstå som følge af en eventuel klage efter gennemførelsen af denne procedure.

2. I de i artikel 11, stk. 3, og artikel 12, stk. 2, omhandlede tilfælde bevirker en anmodning om fornyet undersøgelse, at den i stk. 1 omhandlede frist suspenderes.

Den medlemsstat, der bliver hørt, skal afgive sit svar inden for en frist på tre måneder.

Den medlemsstat, der er værtsland, fremmer den i stk. 1 nævnte procedure straks fra modtagelsen af dette svar eller fra udløbet af denne frist.

Artikel 16

Såfremt en medlemsstat, der er værtsland, af sine egne statsborgere som betingelse for adgang til at optage eller udøve en af formerne for virksomhed som læge kræver edsaflæggelse eller afgivelse af et højtideligt løfte, og formuleringen af denne ed eller dette løfte ikke kan anvendes af statsborgere fra de øvrige medlemsstater, sørger den medlemsstat, der er værtsland, for, at der tilbydes de pågældende en passende og tilsvarende formulering.

B. Særlige bestemmelser om udførelse af tjenesteydelser

Artikel 17

1. Såfremt en medlemsstat af sine egne statsborgere som betingelse for adgang til at optage eller udøve en af formerne for virksomhed som læge kræver enten en tilladelse eller en indskrivning eller optagelse i et fagligt organ, fritager medlemsstaten statsborgere fra andre medlemsstater for opfyldelsen af dette krav for så vidt angår udførelse af tjenesteydelser.

Den begunstigede udfører tjenesteydelsen med de samme rettigheder og pligter som statsborgerne i den medlemsstat, der er værtsland; han er navnlig undergivet de disciplinære bestemmelser af faglig eller administrativ karakter, der finder anvendelse i denne medlemsstat.

Med henblik herpå og som supplement til den i stk. 2 omhandlede erklæring om udførelse af tjenesteydelser kan medlemsstaterne for at gøre det muligt at anvende de disciplinære regler, der gælder på deres område, bestemme, at der skal foretages enten en midlertidig, automatisk indmeldelse i eller etableres et proformamedlemskab af en faglig organisation eller et fagligt organ, eller at der skal ske en registrering, på betingelse af at disse foranstaltninger ikke på nogen måde forsinker eller komplicerer udførelsen af tjenesteydelsen, samt at de ikke medfører yderligere omkostninger for den, der udfører tjenesteydelserne.

Såfremt den medlemsstat, der er værtsland, træffer en foranstaltning i medfør af andet afsnit eller har kendskab til forhold, der er i strid med disse bestemmelser, giver den omgående underretning herom til den medlemsstat, hvor den begunstigede er etableret.

2. Den medlemsstat, der er værtsland, kan foreskrive, at den begunstigede afgiver en forudgående erklæring om sin udførelse af tjenesteydelser til de kompetente myndigheder, såfremt denne udførelse medfører et midlertidigt ophold på dens område.

I hastende tilfælde kan denne erklæring afgives snarest muligt efter, at tjenesteydelsen er udført.

3. I medfør af stk. 1 og stk. 2 kan den medlemsstat, der er værtsland, af den begunstigede kræve et eller flere dokumenter indeholdende følgende oplysninger:

— den i stk. 2 omhandlede erklæring

— en attestation, der bekræfter, at den begunstigede retmæssigt udøver de omhandlede former for virksomhed i den medlemsstat, hvor han er etableret

— en attestation for, at den begunstigede er i besiddelse af det eller de eksamensbeviser, certifikater eller andre kvalifikationsbeviser, som kræves til den pågældende udførelse af tjenesteydelser, og som er nævnt i dette direktiv.

4. Det eller de i stk. 3 nævnte dokumenter må ved fremlæggelsen ikke være ældre end tolv måneder.

5. Såfremt en medlemsstat helt eller delvis, midlertidigt eller varigt, fratager en af sine egne statsborgere eller en statsborger fra en anden medlemsstat, der er etableret på dens område, retten til at udøve en af formerne for virksomhed som læge, sikrer den, at den i stk. 3, andet led, omhandlede attestation inddrages enten midlertidigt eller varigt.

Artikel 18

Såfremt det i en medlemsstat, der er værtsland, er nødvendigt at være optaget i et offentligretligt socialsikringsorgan for med et forsikringsorgan at opgøre regnskaber i forbindelse med virksomhed udøvet til fordel for socialforsikrede, fritager denne medlemsstat i tilfælde af tjenesteydelser, som medfører, at den begunstigede må rejse, de af medlemsstaternes statsborgere, der er etableret i en anden medlemsstat, for at opfylde dette krav.

Den begunstigede underretter dog forud eller, i hastende tilfælde, efterfølgende dette organ om sin udførelse af tjenesteydelser.

C. **Fælles bestemmelser om retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser**

Artikel 19

Såfremt der i en medlemsstat, der er værtsland, findes bestemmelser om benyttelse af den erhvervsmæssige titel, der hører til en af formerne for virksomhed som læge, benytter statsborgere fra de øvrige medlemsstater, som opfylder de betingelser, der er fastsat i artikel 2 og i artikel 9, stk. 1, 3 og 5, den erhvervsmæssige titel i den medlemsstat, der er værtsland, som i denne stat svarer til deres uddannelsesniveau, og gør brug af forkortelsen for den.

Stk. 1 finder ligeledes anvendelse på benyttelsen af titlen som speciallæge for speciallæger, der opfylder de i henholdsvis artikel 4 og 6 artikel 9, stk. 2, 4, 5 og 6, fastsatte betingelser.

Artikel 20

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger med henblik på at gøre det muligt for de begunstigede at holde sig underrettet om sundheds- og sociallovgivningerne samt i givet fald om reglerne om lægens pligter i den medlemsstat, der er værtsland.

I dette øjemed kan de oprette informationskontorer, hvor de begunstigede kan få de nødvendige oplysninger. I tilfælde af etablering kan medlemsstater, der er værtslande, pålægge de begunstigede at optage forbindelse med disse kontorer.

2. Medlemsstaterne kan oprette de i stk. 1 omhandlede kontorer hos de kompetente myndigheder og organer, som de udpeger.

3. Medlemsstaterne drager omsorg for, at de begunstigede i deres egen og i deres patienters interesse om nødvendigt erhverver sig de nødvendige sproglige kundskaber for udøvelse af deres faglige virksomhed i værtslandet.

Artikel 21

De medlemsstater, der af deres egne statsborgere som betingelse for at kunne anerkendes som læge for en sygeforsikring kræver gennemførelse af en forberedende turnus, kan i et tidsrum af fem år fra den 20. juni 1975 pålægge statsborgere fra de øvrige medlemsstater den samme pligt. Turnusperiodens varighed kan dog ikke overstige seks måneder.

Artikel 22

Den medlemsstat, der er værtsland, kan i tilfælde af begrundet tvivl af en anden medlemsstats kompetente myndigheder kræve en bekræftelse på ægtheden af de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, som er udstedt i denne medlemsstat og omhandlet i kapitel, I til IV i afsnit II, samt en bekræftelse på, at den begunstigede har opfyldt alle de uddannelsesbetingelser, som kræves i afsnit III.

AFSNIT III

SAMORDNING AF VED LOV ELLER ADMINISTRATIVT FASTSATTE BESTEMMELSER VEDRØRENDE LÆGEVIRKSOMHED

Artikel 23

1. Medlemsstaterne gør adgangen til at optage og udøve virksomhed som læge betinget af besiddelse af et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis for læger som omhandlet i artikel 3, som yder garanti for, at den pågældende gennem hele sin uddannelse har erhvervet:

a) fyldestgørende kendskab til de videnskaber, som lægegerningen bygger på, samt en god forståelse af videnskabelig metode, herunder principperne for måling af biologiske funktioner, vurdering af videnskabeligt fastlagte kendsgerninger og bedømmelse af oplysningerne

b) fyldestgørende kendskab til raske og syge menneskers opbygning, funktion og adfærd, samt til forbindelserne mellem menneskets sundhedstilstand og dets fysiske og sociale miljø

c) fyldestgørende kendskab til kliniske discipliner og behandlinger, som giver den pågældende et sammenhængende billede af de mentale og fysiske sygdomme, af lægegerningen set ud fra den profylaktiske, den diagnostiske og den terapeutiske synsvinkel, og af den menneskelige forplantning

d) fyldestgørende klinisk erfaring på sygehuse under passende tilsyn.

2. Den samlede medicinske uddannelse omfatter mindst seks års studier eller 5 500 timers teoretisk og praktisk undervisning ved et universitet eller under tilsyn af et universitet.

3. Adgang til denne uddannelse forudsætter, at den studerende er i besiddelse af et eksamensbevis eller certifikat, som giver ham adgang til det pågældende studium ved universiteterne i en medlemsstat.

4. For personer, som påbegyndte deres studier inden den 1. januar 1972, kan den i stk. 2 omhandlede uddannelse omfatte en praktisk heltidsuddannelse på universitetsniveau af seks måneders varighed under tilsyn af de kompetente myndigheder.

5. Dette direktiv udelukker ikke medlemsstaternes mulighed for på deres eget område efter deres egen lovgivning at give indehavere af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, som ikke er erhvervet i en medlemsstat, adgang til at optage og udøve virksomhed som læge.

Artikel 24

1. Medlemsstaterne drager omsorg for, at den uddannelse, der fører til erhvervelsen af et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis for speciallæger, mindst opfylder følgende betingelser:

a) den forudsætter gennemførelse og godkendelse af seks års studier inden for rammerne af den i artikel 23 omhandlede uddannelsescyklus; den uddannelse, der fører til udstedelse af et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis for speciallæger i tand-, mund- og kæbe-ansigtskirurgi (grunduddannelse som læge og som tandlæge), forudsætter desuden gennemførelse og anerkendelse af tandlægeuddannelsen som omhandlet i artikel 1 i Rådets direktiv 78/687/EOF af 25. juli 1978 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om virksomhed som tandlæge [1]

b) den omfatter en teoretisk og praktisk undervisning

c) den følges på heltidsbasis under tilsyn af de kompetente myndigheder eller organer i overensstemmelse med punkt 1 i bilag I

d) den finder sted på et universitet, på et universitetssygehus eller efter omstændighederne i en anden institution inden for sundhedsområdet, der er godkendt til dette formål af de kompetente myndigheder eller organer

e) den omfatter speciallægekandidatens personlige deltagelse i de pågældende forvaltningers virksomhed og ansvar.

2. Medlemsstaterne gør udstedelsen af et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis for speciallæger betinget af besiddelsen af et de i artikel 23 omhandlede eksamensbeviser, certifikater eller andre kvalifikationsbeviser for læger; udstedelse af et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis for speciallæger i tand-, mund-, kæbe-ansigtskirurgi (grunduddannelse som læge og som tandlæge) er desuden betinget af, at den pågældende er i besiddelse af et af de i artikel 1 i direktiv 78/687/EØF omhandlede eksamensbeviser, certifikater eller andre kvalifikationsbeviser for tandlæger.

Artikel 25

1. Med forbehold af princippet om heltidsuddannelse, der er indeholdt i artikel 24, stk. 1, litra c), og så længe Rådet ikke har truffet afgørelserne i overensstemmelse med stk. 3, kan medlemsstaterne give tilladelse til speciallægeuddannelse på deltidsbasis på de af de kompetente nationale myndigheder godkendte betingelser, såfremt en heltidsuddannelse som følge af dokumenterede personlige forhold ikke vil være gennemførlig.

2. Deltidsuddannelsen skal tilrettelægges i overensstemelse med punkt 2 i bilag I, og uddannelsesniveauet skal kvalitativt svare til det niveau, der opnås ved heltidsuddannelsen. Dette niveau må ikke sænkes, hverken fordi der er tale om en deltidsuddannelse, eller fordi der udøves lønnet privat erhvervsvirksomhed.

Den samlede varighed af speciallægeuddannelsen må ikke afkortes som følge af, at den foregår på deltidsbasis.

3. Rådet træffer senest den 25. januar 1989 afgørelse om, hvorvidt stk. 1 og 2 skal bibeholdes eller ændres på grundlag af en fornyet undersøgelse af situationen og efter forslag fra Kommissionen samt under hensyntagen til, at der fortsat skal være mulighed for deltidsuddannelse under visse omstændigheder, der skal undersøges for hvert speciale.

Speciallægeuddannelser på deltidsbasis, der er påbegyndt inden den 1. januar 1983 kan fuldføres i overensstemmelse med de bestemmelser, som var gældende inden denne dato.

Artikel 26

Medlemsstaterne drager omsorg for, at varigheden af nedennævnte speciallægeuddannelser ikke er mindre end følgende:

[1] EFT nr. L 233 af 24. 8. 1978, s. 10.

Gruppe 1 (fem år):
— almen kirurgi
— neurokirurgi
— intern medicin
— urologi
— ortopædi

Gruppe 2 (fire år):
— gynækologi og obstetrik
— pædiatri
— medicinske lungesygdomme
— patelogisk anatomi
— neurologi
— psykiatri

Gruppe 3 (tre år):
— anæstesiologi
— oftalmologi
— oto-rhino-laryngologi.

Artikel 27

De medlemsstater, i hvilke der findes ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser på dette område, sikrer, at varigheden af nedennævnte speciallægeuddannelser ikke er mindre end følgende:

Gruppe 1 (fem år):
— plastikkirurgi
— thoraxkirurgi
— karkirurgi
— neuropsykiatri
— pædiatrisk kirurgi
— kirurgisk gastroenterologi
— kæbe-ansigtskirurgi (grunduddannelse som læge)

Gruppe 2 (fire år):
— cardiologi
— gastroenterologi
— rheumatologi
— klinisk biologi
— radiologi
— diagnostisk radiologi
— therapeutisk radiologi
— tropemedicin
— farmakologi
— børnepsykiatri
— mikrobiologi — bakteriologi
— arbejdsmedicin
— klinisk kemi
— immunologi
— dermatologi
— venerologi
— geriatri
— nefrologi
— epidemiske sygdomme
— »community medicine« (samfundsmedicin)
— blodtypeserologi
— nuklearmedicin
— tand-, mund- og kæbe-ansigtskirurgi (grunduddannelse som læge og tandlæge)

Gruppe 3 (tre år):
— almen hæmatologi
— endokrinologi
— fysiurgi
— stomatologi
— dermato-venerologi
— allergologi.

Artikel 28

Som overgangsforanstaltning og uanset artikel 24, stk. 1, litra c), og artikel 25 kan de medlemsstater, hvis love eller administrative bestemmelser den 20. juni 1975 hjemlede en form for speciallægeuddannelse på deltidsbasis, fortsat anvende disse bestemmelser på kandidater, som har begyndt deres speciallægeuddannelse senest den 31. december 1983.

For kandidater, for hvem stk. 1 gælder, kan enhver medlemsstat, der er værtsland, kræve, at deres eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser skal være ledsaget af en attestation af, at de pågældende kandidater i løbet af de fem år, der går forud for attestationens udstedelse, faktisk og retmæssigt har udøvet de pågældende former for speciallægevirksomhed i mindst tre på hinanden følgende år.

Artikel 29

Som overgangsforanstaltning og uanset artikel 24, stk. 2:

a) gælder det for Luxembourg og udelukkende for de luxembourgske eksamensbeviser, der er omhandlet i loven af 1939 om tildeling af akademiske grader, at et bevis for tilladelse til at betegne sig som speciallæge kun udstedes til indehavere af bevis for, at de har bestået lægevidenskabelig embedseksamen med fagene medicin, kirurgi og fødselshjælp, udstedt af Luxembourgs eksamensudvalg

b) gælder det for Danmark og udelukkende for de beviser for bestået lægevidenskabelig embedseksamen, der udstedes af det lægevidenskabelige fakultet ved et dansk universitet med de i indenrigsministeriets lovbekendtgørelse af 14. maj 1970 om udøvelse af lægegerning angivne retsvirkning, at udstedelse af tilladelse til at betegne sig som speciallæge alene er betinget af besiddelse af de nævnte beviser.

De under litra a) og b) omhandlede eksamensbeviser kan udstedes til kandidater, hvis uddannelse er påbegyndt inden den 20. december 1976.

AFSNIT V

SÆRLIG UDDANNELSE TIL ALMENT PRAKTISERENDE LÆGE

Artikel 30

Hver medlemsstat, som på sit område tilbyder det komplette uddannelsesforløb, der omtales i artikel 23, indfører en særlig uddannelse til alment praktiserende læge, der mindst opfylder de krav, der er fastsat i artikel 31 og 32, således at de første eksammensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for denne uddannelse kan udstedes senest den 1. januar 1990.

Artikel 31

1. Den i artikel 30 nævnte særlige uddannelse til alment praktiserende læge skal mindst opfylde følgende betingelser:

a) den kan først påbegyndes efter gennemførelse og godkendelse af mindst seks års studier inden for den i artikel 23 omhandlede uddannelse

b) den omfatter mindst to års uddannelse på heltidsbasis og gennemføres under tilsyn af de kompetente myndigheder eller organer

c) den skal i højere grad være praktisk end teoretisk orienteret; den praktiske del af uddannelsen skal dels finde sted i mindst seks måneder på godkendte sygehuse, der råder over egnet udstyr og egnede afdelinger, dels omfatte mindst seks måneder hos en godkendt alment praktiserende læge eller i et godkendt lægecenter inden for den primære sundhedstjeneste; uddannelsen sker i samarbejde med andre institutioner eller organer inden for sundhedsområdet, der beskæftiger sig med almen medicin; med forbehold af ovennævnte minimumsperioder, kan den praktiske uddannelse dog i en periode på højst seks måneder gives i andre godkendte institutioner eller organer inden for sundhedsområdet, der beskæftiger sig med almen medicin

d) den omfatter lægens personlige deltagelse i de faglige arbejds- og ansvarsopgaver, der påhviler de personer, som han arbejder sammen med.

2. Medlemsstaterne kan udsætte anvendelsen af stk. 1, litra c), vedrørende mindstevarigheden af uddannelsesperioderne indtil senest den 1. januar 1995.

3. Medlemsstaterne gør udstedelsen af et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis for den særlige uddannelse til alment praktiserende læge betinget af besiddelsen af et af de i artikel 3 omhandlede eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser.

Artikel 32

Hvis der den 22. september 1986 i en medlemsstat fandtes en uddannelse til alment praktiserende læge, der bygger på erfaringer inden for almen medicin, som lægen har opnået i sin egen praksis under tilsyn af en godkendt praktikvejleder, kan medlemsstaten opretholde denne uddannelse på forsøgsbasis på betingelse af, at den:

— er i overensstemmele med artikel 31, stk. 1, litra a) og b), og stk. 3

— er af en varighed, der svarer til det dobbelte af forskellen mellem den varighed, der er omhandlet i artikel 31, stk. 1, litra b), og summen af de perioder, der er omhandlet i tredje led i nærværende artikel

— mindst omfatter en periode på et godkendt sygehus, der råder over egnet udstyr og egnede afdelinger, og en periode hos en godkendt alment praktiserende læge eller i et godkendt lægecenter inden for den primære sundhedstjeneste; fra 1. januar 1995 skal disse to perioder hver være på mindst seks måneder.

Artikel 33

På grundlag af den indhentede erfaring og under hensyn til udviklingen inden for uddannelsen til alment praktiserende læge forelægger Kommissionen senest den 1. januar 1996 Rådet en rapport om gennemførelsen af artikel 31 og 32 samt passende forslag med henblik på fortsat harmonisering af uddannelsen til alment praktiserende læge.

Rådet træffer inden den 1. januar 1997 afgørelse om disse forslag efter fremgangsmåderne i Traktaten.

Artikel 34

1. Uden at princippet om heltidsuddannelse, i artikel 31, stk. 1, litra b), derved anfægtes, kan medlemsstaterne give tilladelse til, at den særlige uddannelse til alment praktiserende læge foruden på heltidsbasis også kan finde sted på deltidsbasis, såfremt følgende særlige betingelser er opfyldt:

— uddannelsens samlede varighed må ikke afkortes, fordi den gennemføres på deltidsbasis

— den ugentlige varighed af deltidsuddannelsen må ikke være under 60 % af den ugentlige varighed af uddannelsen på heltidsbasis

— deltidsuddannelsen skal omfatte et vist antal perioder med heltidsuddannelse både for så vidt angår den del, der foregår på sygehuse, og for så vidt angår den del,

der foregår hos en godkendt alment praktiserende læge eller i et godkendt lægecenter inden for den primære sundhedstjeneste. Disse heltidsuddannelsesperioder skal være af et sådant antal og en sådan varighed, at der derigennem tilvejebringes et tilstrækkeligt grundlag for en effektiv udøvelse af almen medicinsk praksis.

2. Deltidsuddannelsen skal kvalitativt være på samme niveau som heltidsuddannelsen. Som bevis for gennemførelsen af denne uddannelse udstedes det i artikel 30 omhandlede eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis.

Artikel 35

1. Uafhængigt af de regler for erhvervede rettigheder, de måtte vedtage, kan medlemsstaterne udstede det i artikel 30 omhandlede eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis til en læge, der ikke har gennemført den i artikel 31 og 32 omhandlede uddannelse, men som har gennemgået en anden supplerende uddannelse, for hvilken de kompetente myndigheder i en medlemsstat har udstedt et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis; dog kan dette eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis kun udstedes af den pågældende medlemsstat som bevis for kundskaber, der kvalitativt ligger på samme niveau som dem, der erhverves ved den i artikel 31 og 32 omhandlede uddannelse.

2. Ved de bestemmelser, der vedtages i overensstemmelse med stk. 1, fastsætter medlemsstaterne bl.a., i hvilket omfang den supplerende uddannelse, ansøgeren allerede har gennemgået, og hans faglige erfaring kan erstatte den i artikel 31 og 32 omhandlede uddannelse.

Medlemsstaterne kan kun udstede det i artikel 30 omhandlede eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis, såfremt ansøgeren har mindst seks måneders erfaring som alment praktiserende læge hos en alment praktiserende læge eller i et lægecenter inden for den primære sundhedstjeneste som nævnt i artikel 31, stk. 1, litra c).

Artikel 36

1. Fra 1. januar 1995 skal hver medlemsstat med forbehold af de bestemmelser om erhvervede rettigheder, som den måtte vedtage, gøre adgangen til at udøve virksomhed som alment praktiserende læge inden for rammerne af en social sikringsordning betinget af, at det i artikel 30 omhandlede eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis er erhvervet.

Medlemsstaterne kan imidlertid give dispensation fra dette krav til personer, som er i færd med at gennemgå den særlige uddannelse i almen medicin.

2. Hver medlemsstat fastsætter nærmere regler for erhvervede rettigheder. Medlemsstaterne skal dog anse retten til at udøve virksomhed som alment praktiserende læge inden for den nationale socialsikringsordning for at være erhvervet, når en læge, der uden at være i besiddelse af det i artikel 30 omhandlede eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis, den 31. december 1994 besidder denne ret i henhold til artikel 1 til 20 og på denne dato er etableret på den pågældende medlemsstats område i henhold til artikel 2 eller artikel 9, stk. 1.

3. Hver medlemsstat kan anvende stk. 1 inden den 1. januar 1995 på betingelse af, at enhver læge, der i en anden medlemsstat har gennemgået den i artikel 23 omhandlede uddannelse, indtil den 31. december 1994 under henvisning til artikel 2 eller artikel 9, stk. 1, kan etablere sig på dens område og praktisere inden for rammerne af den nationale socialsikringsordning.

4. Hver medlemsstats kompetente myndigheder udsteder på begæring en attestation af, at læger, der er indehavere af de i stk. 2 omhandlede erhvervede rettigheder, har ret til inden for rammerne af den nationale socialsikringsordning at virke som alment praktiserende læger uden at have erhvervet det i artikel 30 omhandlede eksamensbevis, certifikat eller kvalifikationsbevis.

5. Stk. 1 er ikke til hinder for, at medlemsstaterne på deres område og i henhold til den dergældende lovgivning kan tillade, at personer, der ikke har erhvervet eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis for lægeuddannelse og gennemført en særlig uddannelse i almen medicin i en medlemsstat, men som er indehavere af eksamensbeviser, certifikater eller andre kvalifikationsbeviser for en af eller begge disse uddannelser udstedt af et tredjeland, udøver virksomhed som alment praktiserende læge inden for rammerne af en social sikringsordning.

Artikel 37

1. Hver medlemsstat anerkender til udøvelsen af virksomhed som alment praktiserende læge inden for rammerne af den nationale socialsikringsordning de i artikel 30 nævnte eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, der er udstedt til medlemsstatens statsborgere af de øvrige medlemsstater i overenstemmelse med artikel 31, 32, 34 og 35.

2. Hver medlemsstat anerkender de i artikel 36, stk. 4, omhandlede attestationer, der er udstedt til medlemsstatens statsborgere af en anden medlemsstat, og tillægger på sit område denne attestation samme gyldighed som de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, som den selv har udstedt, og som giver adgang til at virke som alment praktiserende læge inden for rammerne af den nationale socialsikringsordning.

Artikel 38

De statsborgere i en medlemsstat, som af en medlemsstat har fået udstedt de i artikel 30 eller i artikel 36, stk. 4, omhandlede eksamensbeviser, certifikater eller andre kva-

lifikationsbeviser, har ret til at bære den erhvervsmæssige titel, der anvendes i den medlemsstat, der er værtsland, og til at anvende en forkortelse af denne titel.

Artikel 39

1. Med forbehold af artikel 38 sikrer de medlemsstater, der er værtslande, at personer, som er omfattet af artikel 37, bevarer retten til at benytte den akademiske titel, og eventuelt en forkortelse af denne, som de retmæssigt har erhvervet i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, og på denne stats sprog. Værtslandet kan foreskrive, at der til denne titel føjes navn og adresse på den institution eller det bedømmelsesudvalg, der har tildelt den.

2. Såfremt den akademiske titel fra den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, i den medlemsstat, der er værtsland, kan forveksles med en titel, som i denne stat kræver en supplerende uddannelse, som den pågældende ikke har gennemgået, kan værtslandet kræve, at den pågældende skal benytte sin titel fra den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, i en passende udformning, som angives af den medlemsstat, der er værtsland.

Artikel 40

På grundlag af de indvundne erfaringer og under hensyn til udviklingen i uddannelserne inden for almen medicin forelægger Kommissionen senest den 1. januar 1997 Rådet en beretning om anvendelsen af nærværende afsnit og i givet fald passende forslag med henblik på en relevant uddannelse af alle alment praktiserende læger, der opfylder de særlige krav, som udøvelsen af dette erhverv stiller. Rådet træffer afgørelse om disse forslag efter de i Traktaten fastsatte fremgangsmåder.

Artikel 41

Så snart en medlemsstat har underrettet Kommissionen om ikrafttrædelsesdatoen for de foranstaltninger, som den pågældende medlemsstat har truffet i henhold til artikel 30, offentliggør Kommissionen en passende meddelelse herom i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* og angiver den officielle benævnelse på det eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis, der er indført af den pågældende medlemsstat, og i givet fald den erhvervsmæssige titel.

AFSNIT V

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 42

Medlemsstaterne udpeger de myndigheder og organer, der er bemyndiget til at udstede eller modtage de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, samt de dokumenter og oplysninger, som er omhandlet i nærværende direktiv, og underretter omgående de øvrige medlemsstater og Kommissionen herom.

Artikel 43

I tilfælde, hvor der ved anvendelsen af dette direktiv skulle opstå større vanskeligheder for en medlemsstat på særlige områder, undersøger Kommissionen disse vanskeligheder sammen med denne stat og indhenter udtalelse fra det udvalg af højere embedsmænd inden for sundhedsvæsenet, der er nedsat ved afgørelse 75/365/EØF [1].

Kommissionen forelægger i givet fald passende forslag for Rådet.

Artikel 44

De i bilag III, de A, anførte direktiver ophæves, dog uden at medlemsstaternes forpligtelser vedrørende de gennemførelsesfrister, som er anført i bilag III, del B, berøres heraf.

Henvisninger til de ophævede direktiver gælder som henvisninger til nærværende direktiv og læses i henhold til den i bilag IV anførte sammenligningstabel.

Artikel 45

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Luxembourg, den 5. april 1993.

På Rådets vegne

J. TRØJBORG

Formand

[1] EFT nr. L 167 af 30. 6. 1975, s. 19.

BILAG I

Karakteristiske træk ved speciallægeuddannelsen på heltids- og deltidsbasis som omhandlet i artikel 24, stk. 1, litra c), og artikel 25

1. *Speciallægeuddannelse på heltidsbasis*

Denne uddannelse finder sted under arbejde i bestemte stillinger, der er anerkendt af de kompetente myndigheder.

Uddannelsen indebærer, at den pågældende læge, deltager i samtlige lægelige aktiviteter, herunder vagter, i den afdeling, hvor uddannelsen foregår, således at han igennem hele arbejdsugen året igennem anvender hele sin arbejdsindsats på denne praktiske og teoretiske uddannelse på de af de kompetente myndigheder fastsatte betingelser. Stillingen aflønnes derfor med et passende beløb.

Uddannelsen kan afbrydes af grunde som militærtjeneste, tjenesterejser med videnskabeligt, sigte, graviditet og sygdom. Uddannelsens samlede varighed kan ikke nedsættes på grund af sådanne afbrydelser.

2. *Speciallægeuddannelse på deltidsbasis*

Kravene er de samme som ved heltidsuddannelsen, og den eneste forskel mellem de to former for uddannelse er, at det ved deltidsuddannelsen er muligt at begrænse deltagelsen i den lægelige aktiviteter, således at varigheden svarer til mindst halvdelen af den i punkt 1, andet afsnit, fastsatte periode.

De kompetente myndigheder sørger for, at speciallægeudannelsen på deltidsbasis svarer til heltidsuddannelsen både hvad angår den samlede varighed og kvaliteten.

Læger under specialuddannelse på deltidsbasis aflønnes derfor med et passende beløb.

BILAG II

Datoerne for visse medlemsstaters ophævelse af de ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser om udstedelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser som omhandlet i artikel 9, stk. 7

BELGIEN		
Thoraxkirurgi:	1. januar 1983	
Karkirurgi:	1. januar 1983	
Neuropsykiatri:	1. august 1987	undtagen for personer, der har påbegyndt uddannelsen før denne dato
Kirurgisk gastroenterologi:	1. januar 1983	
DANMARK		
Blodtypeserologi:	1. januar 1983	undtagen for personer, der har påbegyndt uddannelsen før denne dato, og som har afsluttet den inden udgangen af 1988
Fysiurgi:	1. januar 1983	undtagen for personer, der har påbegyndt uddannelsen før denne dato, og som har afsluttet den inden udgangen af 1988
Tropemedicin:	1. august 1987	undtagen for personer, der har påbegyndt uddannelsen før denne dato
FRANKRIG		
Radiologi:	31. december 1971	
Neuropsykiatri:	31. december 1971	
LUXEMBOURG		
Radiologi:	Der udstedes ikke længere eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for uddannelser, der er påbegyndt efter den 5. marts 1982	
Neuropsykiatri:	Der udstedes ikke længere eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for uddannelser, der er påbegyndt efter den 5. marts 1982	
NEDERLANDENE		
Radiologi:	8. juli 1984	
Neuropsykiatri:	9. juli 1984	

BILAG III

Del A

Ophævede direktiver
(jf. artikel 44)

1. Direktiv 75/362/EØF

2. Direktiv 75/363/EØF

og deres efterfølgende ændringer:

— Direktiv 81/1057/EØF: udelukkende for så vidt angår hanvisningerne i artikel 1 til bestemmelserne i de ophævede direktiver 75/362/EØF og 75/363/EØF.

— Direktiv 82/76/EØF

— Direktiv 89/594/EØF: udelukkende artikel 1 til 9.

— Direktiv 90/658/EØF: udelukkende artikel 1, nr. 1 og 2, og artikel 2.

3. Direktiv 86/457/EØF

Del B

Frister for gennemførelsen i national ret
(jf. artikel 44)

Direktiv	*Gennemførelsesfrist*
75/362/EØF (EFT nr. L 167 af 30. 6. 1975, s. 1)	20. december 1976 (*)
81/1057/EØF (EFT nr. L 385 af 31. 12. 1981, s. 25)	30. juni 1982
75/363/EØF (EFT nr. L 167 af 30. 6. 1975, s. 14)	20. december 1976 (**)
82/76/EØF (EFT nr. L 43 af 15. 2. 1982, s. 21)	31. december 1982
89/594/EØF (EFT nr. L 341 af 23. 11. 1989, s. 19)	8. maj 1991
90/658/EØF (EFT nr. L 353 af 17. 12. 1990, s. 73)	1. juli 1991
86/457/EØF (EFT nr. L 267 af 19. 9. 1986, s. 26)	1. januar 1985

(*) 1. januar 1981 for Grækenland, 1. januar 1986 for Spanien og Portugal.

(**) 1. januar 1981 for Grækenland, 1. januar 1986 for Spanien og Portugal. For den tidligere Tyske Demokratiske Republiks område træffer Tyskland de nødvendige foranstaltninger for at gennemføre artikel 2 til 5 i direktiv 75/363/EØF (artikel 24 til 27 i nærværende direktiv) inden den 3. april 1992 (direktiv 90/658/EØF, artikel 2).

BILAG IV

Sammenligningstabel

Dette direktiv	Direktiv 75/362/EØF	Direktiv 75/363/EØF	Direktiv 86/457/EØF	Direktiv 81/1057/EØF	Direktiv 89/594/EØF	Direktiv 82/76/EØF
Artikel 1	Artikel 1 og 24					
Artikel 2	Artikel 2					
Artikel 3	Artikel 3					
Artikel 4	Artikel 4					
Artikel 5	Artikel 5					
Artikel 6	Artikel 6					
Artikel 7	Artikel 7					
Artikel 8	Artikel 8					
Artikel 9, stk. 1	Artikel 9, stk. 1			Artikel 1		
Artikel 9, stk. 2	Artikel 9, stk. 2			Artikel 1		
Artikel 9, stk. 3	Artikel 9a, stk. 1					
Artikel 9, stk. 4	Artikel 9a, stk. 2					
Artikel 9, stk. 5	Artikel 9, stk. 3					
Artikel 9, stk. 6					Artikel 9, stk. 1	
Artikel 9, stk. 7					Artikel 9, stk. 2	
Artikel 10	Artikel 10					
Artikel 11	Artikel 11					
Artikel 12	Artikel 12					
Artikel 13	Artikel 13					
Artikel 14	Artikel 14					
Artikel 15	Artikel 15					
Artikel 16	Artikel 15a					
Artikel 17	Artikel 16					
Artikel 18	Artikel 17					
Artikel 19	Artikel 18					
Artikel 20	Artikel 20					
Artikel 21	Artikel 21					
Artikel 22	Artikel 22					
Artikel 23		Artikel 1				
Artikel 24		Artikel 2				
Artikel 25, stk. 1		Artikel 3, stk. 1				
Artikel 25, stk. 2		Artikel 3, stk. 2				
Artikel 25, stk. 3, første afsnit		Artikel 3, stk. 3, første afsnit				
Artikel 25, stk. 3, andet afsnit						Artikel 14
Artikel 26		Artikel 4				
Artikel 27		Artikel 5				
Artikel 28		Artikel 7				
Artikel 29		Artikel 8				
Artikel 30			Artikel 1			
Artikel 31			Artikel 2, stk. 1, 2, 3			
Artikel 32			Artikel 3			
Artikel 33			Artikel 4			
Artikel 34			Artikel 5			
Artikel 35			Artikel 6			
Artikel 36			Artikel 7			
Artikel 37			Artikel 8			
Artikel 38			Artikel 9			
Artikel 39			Artikel 10			
Artikel 40			Artikel 11			
Artikel 41			Artikel 12, stk. 2			
Artikel 42	Artikel 23		Artikel 2, stk. 4			
Artikel 43	Artikel 26	Artikel 10				
Artikel 44						
Artikel 45	Artikel 27					
Bilag I	Bilag					
Bilag II					Bilag	